

CASE 1: Lasse

Lasse synes, at knuden i maven vrider sig mere rundt for tiden, end den plejer. Han forstår først ikke hvorfor. Ikke før, at hans storesøster spørger, om de skal tage på kirkegården sammen om et par uger; på morens dødsdag. Så går det op for ham, at det måske er derfor, at hans lunte har været så kort på det seneste. Både derhjemme og i skolen.

En dag i klassen brokker Rosa sig over, at hendes mor ikke vil lade hende købe en ny kjole: *"Min mor er så nederen"*. De andre bitcher med over deres mødre, og Lasse mærker vreden ulme i sig. Hvad fanden bilder de sig ind? Fatter de ikke, hvor heldige de er? – at de overhovedet har en mor. Han siger ikke noget. Bider bare tænderne sammen og går væk fra dem. Han ved, at hvis han bliver, kommer han til at råbe. Og måske kommer han endda til at græde af raseri og frustration, og han orker ikke, at de andre skal have ondt af ham. Det hjælper at være lidt på afstand af de andre. Hans irritation over deres dumme bemærkninger sidder stadig i ham, men han kan bedre skubbe det fra sig resten af dagen. Han er med i frikvarterene, som han plejer. Og han har det egentlig også sjovt med de andre og griner med på deres jokes.

CASE 2: Miriam

Miriam vågner igen af et mareridt. I drømmen har hendes far siddet i et hjørne, helt tynd, bleg – næsten grå i hovedet: Som hun husker den sidste tid med ham. Hun har svært ved at falde i søvn igen, og da vækkeuret ringer, føler hun sig fuldstændig smadret. Hun har det på en måde som om, at hun stadig sover, da hun svinger fødderne ud på det kolde gulv og begynder at tage sit tøj på. Hun spiser morgenmad alene. Hendes mor er på nattevagt og kommer først hjem, når Miriam er taget af sted. Hun ringer til sin mor, der heldigvis tager den. Det hjælper altid at tale med hende, når hun har haft mareridt. Hun føler sig tættere på sin mor, efter at hendes far er død.

Ubehaget er næsten væk, da hun går mod skolen. Nu mærker hun mere savnet til sin far – som et slags sug i maven af længsel. Da hun møder Laura fra parallelklassen på vej til skole, smiler Miriam bare og siger godmorgen til hende. Miriam har fundet ud af, at det er nemmere at smile, uanset hvilke følelser hun mærker. Nogle dage kommer smilet faktisk også ægte frem – det er de dage, hun mærker glæden over at have gode venner, og over at hun er i live. Og nogle gange kan det at smile også hjælpe til, at de dårlige følelser forsvinder lidt. Andre gange vokser de sig bare større. Men det er nemmere for alle, hvis hun ser glad ud. Så føler hun sig ikke til besvær.

CASE 3: Natasja

Natasja sørger for, at hendes lillesøster får madpakken og drikkedunken ned i tasken og sender hende af sted til planlagt tid. Så sætter hun opvaskemaskinen over og tager selv af sted. Hun kommer nok lidt for sent, men det er bedre, at der er pænt i køkkenet, end at hun møder til tiden.

Hun træder ind i klasselokalet, idet deres lærer, Anders, præsenterer dagens program. Natasja smider sin taske ved siden af bordet, inden hun sætter sig. Hun når heldigvis lige at se, at Emma smiler til hende. Hun føler sig heldig over, at hun har hende. Natasja stirrer udtryksløst op på tavlen. Hun forsøger at høre efter, men har svært ved at koncentrere sig. Især efter hendes far døde sidste år, har hun haft svært ved at fokusere på det faglige. Nogle dage er bedre end andre, og i dag er en lortedag. Hendes far var egentlig ikke en særlig god far, da han levede. Han var tit sur og skældte ud. Han kom ofte ikke til deres aftaler, men kunne selv gå fuldstændig amok, hvis de kom for sent. Miriam føler, at det er dobbelt uretfærdigt; både da han levede, og nu da han er død, gør han livet surt for hende. Da han levede, fordi han var så nederen. Nu hvor han er død, kan hun ikke lade være med at spekulere på, om han måske kunne være blevet en god far med tiden. Og så savner hun at have haft en god far – sådan som de andre har det. Hun fortæller selvfølgelig ikke andre end Emma om sine tanker.

I frikvarteret bliver hun siddende. Hun kan godt høre, at de andre griner over noget, men hun er væk i sine egne tanker og kaotiske følelser. Pludselig hører hun Signe fra klassen sige til de andre: *"I skal bare ignorere, Natasja. Hun har jo alligevel ingen følelser"*.

CASE 4: Sofia

Blæsten er kold, så Sofia lynner jakken. Hun glæder sig til den her tur ud og at gå alene. Så kan hun græde lidt for sig selv, og det er altid så lettende bagefter. Hendes hund Bella trækker vildt i snoren, da de nærmer sig skoven. *"Ja, ja. Du skal nok komme fri,"* griner Sofia. I det hun kigger op fra at have løsnet Bellas snor, ser hun Mai og Sissel fra klassen komme gående ud af skoven. De er på vej mod hende på den smalle sti, så der er ingen steder, Sofia kan gemme sig for dem. *"Pis",* tænker hun og bliver stående. De kommer hen til hende: *"Hej, Sofia, ej, hvor sjovt du er her. Vi har lige været ovre hos Luna og gik en omvej hjem,"* siger Mai og begynder at snakke løs om, hvad hun har lavet i ferien med sine forældre. Hun fortæller, hvor fedt det var på deres rejse. Bagefter fortæller Sissel om sin ferie; først med sin mor og så med sin far. Sofia er bare stille, men bliver mere og mere trist og vred indeni. Hendes følelse af, at der ikke er nogen, der rigtigt forstår hende, og hvordan hun har det, vokser sig større, jo mere Mai og Sissel taler. Tænk, at de ikke spørger hende, hvordan hendes ferie har været – den første siden hendes mor døde. Til sidst kan Sofia ikke klare det mere. Hun eksploderer: *"Fuck jer og jeres klamme ferier."* Hun løber efter Bella og ser ud af øjenkrogen, at Mai og Sissel står lamslåede tilbage.

CASE 5: Noah

Noah står sammen med Karla, Jonas og Marco fra klassen. De tre andre taler om festen på lørdag. Den skal holdes hjemme hos Karla, og alle skal med. Det er den første rigtige fest i klassen, og de andre er helt oppe at køre over, at Karlas forældre har givet dem lov til at holde den hos dem. De taler om, hvem der sørger for hvad. Noah vil på en måde gerne være med i snakken, men han orker det samtidig ikke rigtigt. Har ikke energien til det, føler han. Måske kommer han heller ikke til festen. Måske kommer han bare til at være en party killer, når han er der, og han har ikke lyst til at ødelægge de andres fest. Mens de andre snakker, vandrer hans tanker hele tiden af sted. Han tænker på sin mor. Hvad hun mon ville have sagt til ham om festen, hvis hun havde levet? Han bliver hevet ud af sine tanker, da Karla pludselig vender sig mod ham: *"Laver du ikke en playliste, Noah? Det kunne være vildt godt – du plejer at kende nogle ret fede numre."* Han trækker på skuldrene. *"Tjo... Nej, det ved jeg ikke, om jeg får gjort."* Marco kigger irriteret på ham: *"Du gider sgu da heller ikke noget mere, Noah. Kan du ikke prøve at tage dig sammen?"*.